

Avui fa 40 anys del 15 de juny de 1977, dia en que es van celebrar les primeres eleccions generals a Espanya després de gairebé 40 anys de dictadura. Va ser un dia realment històric ja que les anteriors eleccions s'havien dut a terme al febrer de 1936. Aquell dia, més de 23 milions i mig d'espanyols eren cridats a les urnes per elegir els membres que constituïrien les Corts –el Congrés dels Diputats i el Senat. Les eleccions havien estat convocades un parell de mesos abans pel president Adolfo Suárez amb el clar objectiu de formar unes Corts constituents que s'encarreguessin de legislar una nova Constitució (que veuria la llum l'any següent) i d'aquesta forma passar ben aviat pàgina al període de dictadura franquista i assentar la democràcia a Espanya.

Sense dubte va ser un dia molt important en la història d'Espanya. Gairebé el 79% dels espanyols amb dret a vot –més de 18 milions i mig de persones– el van exercir. Aquelles eleccions les va guanyar la UCD (Unión de Centro Democrático) amb un 34,5% dels vots seguit del PSOE amb un 29,3% dels vots. A certa distància es situava el PCE (Partido Comunista de España) i AP (Alianza Popular) amb un 9% i 8% dels vots respectivament. Però aquell dia més que un o altre partit, els que guanyàvem érem els ciutadans espanyols. Deixàvem endarrere una llarga i dura dictadura per encetar una apassionant etapa democràtica.

S'iniciava una transició molt brillant –al meu humil parer–, on la majoria d'actors van estar a l'alçada i van permetre posar les bases per a un futur millor. Totes les parts implicades van fer un gran esforç per trobar aquell anhelat consens, aquella capacitat de renunciar a alguns temes per tal de aconseguir-ne d'altres, aquella capacitat de parlar, d'escoltar, de cedir, de negociar... De buscar el bé comú per sobre de les particularitats, de treballar plegats, de cercar grans consensos. En definitiva, d'avançar fermament cap a la democràcia.

Crec que la majoria dels que tenim 40 anys o més recordem –com diria algú altre “con orgullo y satisfacción”– com vam passar pàgina d'una etapa molt dura de la nostra història (el franquisme) a una etapa de llibertats i democràcia. Els primers anys van ser realment fascinants, modernitzant el país, democratitzant-lo i reformant-lo... Un exemple del que és una

**El 15 de juny de 1977 vam
iniciar una transició brillant
però a dia d'avui tenim la
sensació que no anem gaire bé**

autèntica transició democràtica, estudiada arreu del món. No obstant, observo amb preocupació que darrerament les coses no han anat gaire bé. Superada amb èxit la transició democràtica, la entrada a la Unió Europea, la modernització de les infraestructures, els Jocs Olímpics de Barcelona, la EXPO de Sevilla... tinc la sensació que en els darrers anys no hem anat en la direcció adequada. Arran de la crisi econòmica i financera s'han destapat nombrosos casos de corrupció, s'ha disparat l'atur a nivells molt alts, s'han empitjorat greument les relacions Catalunya-Espanya, la monarquia està en permanent sospita... S'han rescatat bancs pagant moltíssims diners de l'erari públic mentre per altra banda es deixaven abandonades a nombroses famílies el que ha causat un clar empitjorament de la classe mitjana, que tan ampla i ben valorada era al nostre país. Possiblement una de les principals causes de tot el que ens està passant és el baix nivell dels nostres dirigents actuals, al meu parer, molt inferiors a la majoria de protagonistes de la transició democràtica. Però aquesta davallada del nivell polític no deixa de ser culpa de tots nosaltres, ja que en una democràcia la sobirania recau en tots nosaltres. Tan debò puguem comptar amb polítics que estiguin a l'alçada del nivell dels reptes que tenim actualment. Tret de comptades excepcions, el present és en aquest sentit, força depriment.